

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **PhMr. M. H.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. M. F., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **B.**, so sídlom v B., IČO : X., o zaplataenie 2 867,95 Eur (86 400,-- Sk), vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 6 C 45/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2010, sp. zn. 8 Co 85/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 4. februára 2009 č.k. 6 C 45/2007-141 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplataenia sumy 86 400,-- Sk (2 867,95 Eur) so 7% úrokom z omeškania od 6. mája 2006 do zaplataenia z dôvodu, že ako fyzická osoba mala pre žalovaného vykonávať funkciu predsedu kontrolnej komisie, za ktorú činnosť jej v zmysle Zásad na priznanie odmien členom predstavenstva, kontrolnej komisie, výborov samosprávy družstva prináležala odmena, ktorú jej však žalovaný za rok 2005 nevyplatil. Dospel k záveru, že žalobkyňa nemá právny nárok na vyplataenie odmien, lebo zhromaždenie delegátov, v ktorého kompetencii je rozhodovať o odmenách, síce schválilo členom kontrolnej komisie odmenu za rok 2005 vyplatiť, avšak v čase jej faktického prerozdeľovania medzi jednotlivých jej členov, už žalobkyňa v tejto komisii nepracovala, pretože bola z funkcie odvolaná, a teda v zmysle kritérií rozdeľovania odmien členom kontrolnej komisie, jej odmena nepatrila.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom z 21. septembra 2010, sp. zn. 8 Co 85/2009, rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Stotožnil sa so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa a aj s jeho právnym posúdením veci. V odôvodnení rozhodnutia sa preto v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia pripojil ďalšie dôvody, ktorými sa osobitne vyjadril k jednotlivým námietkam uvedeným v odvolaní.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského i okresného súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedla, že nevykonaním ňou navrhnutých dôkazov (výsluch členov kontrolnej komisie a výsluch štatutárnych zástupcov), ktorých vykonanie považovala za dôležité, jej súdy nižších stupňov odňali možnosť konať pred súdom. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že súdy nezistili náležité skutkový stav veci a že rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobkyňa napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na obsah dovolania, sa dovolací súd osobitne zamerail na otázku, či konanie pred súdmi nižších stupňov nebolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že jej súdy odňali možnosť konať pred súdom tým, že nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľka v danej veci aj využila (nebolo jej odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd preto svojim postupom dovolateľku nevyklúčil z realizácie procesného práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva.

V posudzovanej veci nejde ani o prípad, kedy by odvolací súd (súd prvého stupňa) nevykonal žiaden účastníkmi navrhnutý dôkaz. Navyše, odvolací súd sa podrobne vyporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia s otázkou, prečo nepovažoval za potrebné dôkaz výsluchom svedkov a štatutárnych zástupcov žalovaného vykonať.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Námietky žalobkyne, ktorými vytyka odvolaciemu i prvostupňovému súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, pretože nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová